

Ilosvay Gusztav: Dusty

Hogy lásd a teljes képet, talán elkezdem az elején, amikor Peter (második fiam) születésnapján felmentünk a Kek hegyekre meglátogatni egy barátomat, aki azóta sajnos meghalt. De ebben az esetben nem ez a lényeg, hanem az, hogy egy izletes ebéd és utána egy még finomabb kávé után elmentünk sétálni. A Kek hegyek tavasszal gyönyörűek és az igazi ausztrál vadon az itt van a szánkban, oly közel és ontja a szépséget és kényelmet. Az ausztrál vadon (bizony vadon ez a szó szoros értelmében), athaghatatlan bozót. Az erdők megtűzdelve surun hatalmas eukaliptusz fakkal, amelyeknek kerge olyan, mint a borod, sima, fehér és feszes. Az út sétatéren lefele vezetett, aztán egy meredek emelkedő következett. Időnként hazakébeelve a rengetegbe, szerényen meghúzódva és csak attól féltek, hogy ha jön a tűz akkor mi lesz. Mert az erdő, a vadon előbb-utóbb megégeti ezeket, így vagy úgy. Az ember itt nem lehet okos. Már átmentünk a dombon és megint lefele haladtunk, amikor az egyik ilyen házból egy fiatal, alig hat hónapos (akkor azt hittem, hogy farkaskutya) jött ki és eszeveszett farkcsóvalással udvozolt minket. Az egész teste szinte belecsavarodott a nagy farkcsóvalásba és lihego, vigyori szajjal, ahogy csak egy kutya tud vigyorgni, adta tudunkra, hogy borzalmasan örül nekünk. Peter három éves volt és ott volt mellettünk. Ujjongva tepte ki magát kezemből és szaladt a kutyához, aki már ott volt előttünk. Nyitott karral atolelta a nyakat és ujjongott, fenhangon kiabálta: kutya, kutya, az én kutyám! - Kerem vigyuk haza, apu, ugye hazaviszük? Ott álltam az utca közepén vagy 150 km-erre hazulról és egy farkaskutya nyaldossa a fiam kezét és ő meg hagyja, s nem tudja abbahagyni a nevetést. Olelgeti a nyakat, simogatja a fejét és amellet a pici gyerek mellett az a hatalmas kutya csak csóvalja a farkat és időnként hatalmas nyelv csapásokkal kepen torli Petert. Na mondom: remelem nincs ennek a dögnek ferge mert akkor kukacos kolykom lesz és így sem lehet vele birni, hat meg ezek után. Tovább sétáltunk. Petert már nem lehetett elválasztani a kutyától, kergetőztek az utca közepén és játszottak, ahogy csak egy emberke és egy kutya tud játszani. Így mentünk vagy meg egy órát. Az ismeretlen kutya nem tagított Peter mellől. En bevallom abban reménykedtem, hogy egy szép pillanatban visszafordul és hazamegy, amikor kiszorakozta magát. De egyelőre ennek semmi jelet nem mutatott. Már visszafordultunk a sétatéren és elertük a hazát, ahonnan kijött és legnagyobb meglepetésünkre egy idős hölgy állt a kerítés kapujában és mosolygott: - Latom Dusty jól összebarátkozott veletek. Vigyetek haza, mi már nagyon öregek vagyunk egy fiatal farkas kutyához. Oszinten megköszönöm ha elvinnetek, mert mi már belefáradtunk a kergetőzésbe, ugrándozásba és a nevelésbe. Nem megy ez már nekem.”

Peter, mondanom sem kell fulig húzta a száját és Dusty bundájába kapaszkodva ugralt fel és alá. A kutya meg se mozdult. Pedig a kolykoknak már bizony volt fogása. Hat így került hozzánk Dusty kutya és lett a család ötödik tagja. Hazafele menet hátul ült a teherautó nyitott platóján. Elvezte a szaguló kocsit sebeseget, a szél belekapott vastag bundájába és ő csak ült, meg se moccan. Kati nem nagyon örült az új jövevénynek. Egy évvel ezelőtt veszítettük el Rexit és akinek volt kutyája az tudja, hogy ezek a nyavajások mennyire hozza tudnak noni az emberhez. Peter, mondanom

sem kell, mit sem torodve anyja ellenkezésevel megragadta Dusty-t és már játszottak is a fűben a ház előtt és legalább meg négy gyerek osztoszkodott a kutya nyelvcsapásaiból. Kati csak nézte a játszó gyerekeket, aztán csak legyintett. Így került hozzánk Dusty, akinek egyebként az orra hegyén volt egy fehér folt és ettől lett a neve poros vagyis Dusty.

15 évig élt velünk. Csaladtag volt, hűséges és odaadó. Peter mellette nőtt fel, onzetlen barátságot élvezve Dusty halálaig. Szerintem az Isten tudta, hogy miért teremtette a kutyát az ember melle.

A kezdet kezdeténél, amikor ki lett osztva minden elolénynek, hogy mit csináljanak és hogyan éljenek a kutya egy olyan szerepet kapott, hogy utun-utfelen azt mutassa az embernek, hogy: - Nezd így néz ki az onzetlen szeretet és ha hűséges akarsz lenni, hát az is így néz ki, mint ahogy én csinálok, látod? Persze az ember ebből vajmi keveset vesz észre, de ettől eltekintve szereti ha ott kóborog, nyuzsog korulotte, mert valahol a kis agyába megis megfogant valami az elobbiekból. Hogy mennyi, hát az kérdéses. Ha belenéz egy kutya szemébe, azt a szeretetet, ami onnan arad azt valóban egy ember nem igen tudja felfogni. Oszinte, érdek nélküli szeretet látsz de valóban nem jut el az agyadig, mivel te ugymond "felsőbb rendű" vagy keptelen vagy felfogni ezt. Ha szerencsés vagy, akkor melletted egy negylabu csoda, farkcsóvalva, nedves orral, napról napra bemutatja neked „Hatha a végén megtanulod. .

Mindezt azért mondtam el, mert pár nappal ezelőtt kezembe akadt Dusty fenykepe, amint Peterrel, aki lehetett vagy ötéves, játszanak a kertben, éppen labdaztak. S tudtak elő az emlékek vadul felkavarva a leülledett fájdalmat.

Szerda reggel volt tavaly előtt, egy ragyogó nyári napon. Reggel hatkor keltem és mint mindig, a nyitott ablakon kinezek a kertbe és keresem a kutyát. Ott feküdt a fűben az öreg és ugyan csóvalta a farkat, felállt, udvozolt, de láttam rajta, hogy valami nincs rendben. Megszólítom meg egyszer és ő azzal az ósi farkas uvoltással válaszolt, amit egyebként soha nem hallottam tőle meg. Inkább horgosnak tűnt, rekedt és halk volt. Tudtomra adta, hogy: "Pajtás én megyek. Ugy érzed, hogy belefáradtam ebbe az életbe, öreg vagyok és fáradt. Jó volt szeretni téged." Kiszaladtam a kertbe s magamhoz öleltem, szemében már csak pislakolt az elniakaras. Lemondas és a mehetnek volt benne:" -Ugyan pajtás, ne gyótord magad, ez már nem nekem való". A hatamon a hideg végigszaladt és kiállítottam Katinak: - Dusty beteg, csinálj neki helyet bent, beviszem. Felemeltem az egyebként nehéz testet, bevittem a konyhába. Letettem a földre és addigra már mindenki ott állt korulotte. Farkat csóvalva, gyengéden csak nézett, ahogy csak egy bucsuzkodo kutya tud. Korbenezett és mind tudtuk, hogy itt most visszavonhatatlan dolog fog történni. En lehajoltam, megsimogattam a fejet és éreztem, hogy ha most elmegyek akkor ez az utolsó bucsu, utolsó farkcsóvalás és az utolsó "szevasz öreg" fog elhangzani. Meg felemelte a fejet, ramnezett, szemében az teljes beke és megnyugvas volt, s valami amire, csak később jöttem rá, a szótlan beszéd: " - Menj, neked dolgod van, én rendben leszek. Tudod, a kötelesség az első."

Nekem mennem kellett, a nap elkezdődött és az élet nem hagy sok időt semmire. Kertem Petert, hogy nézze meg a Dusty-t, amikor delután hazajön és adjon neki tiszta vizet. A hatso udvart gazdagon novi be a fű, van egy hatalmas fenyófa is, ami megszuri a nyári

napnak az erejet és vasárnaponként sokat ulunk alatta. Ott találta meg Peter a fuben Dusty-t, bekesen aludta orok almat .

Mi felnöttek, akik már ateltünk egy s mast és már lassan több ismerosunk van a temetoben, mint az elok soraban, már maskepp latjuk az eletet . De egy gyermeknek, akinek a jatszotarsa ment el, akibe kapaszkodva hempergett a homokban és gyemekkorat osztotta meg vele, annak dobbenetes volt a tudat, hogy innen nincs tovabb, ez a szakasz befejezodott vegervenyesen. És megint lepni kell egyet elore . Az orok korforgas senkit sem kimel meg , ha kell, ha nem, de egyszer megis mindnyajan felnovunk. “ S lam mily szerencses vagyok, volt egy kutyam, egy Dusty-m, egy poros orru, fark csovalo csodam,..... aki meg raadasul ugy szeretett, ahogy csak egy kutya tud szeretni”- Peter lehajolt, megsimogatta Dusty fejet: “-Tudom, hogy itt lebegsz valahol. Koszi, hogy engem valasztottal ott fent a hegyen..... “